

ĢENERĀLADVOKĀTA ĪVA BOTA [YVES BOT]

SECINĀJUMI,

sniegti 2009. gada 24. martā¹

1. Šajā lietā Tiesai atkal ir jālemj par piemērojamību, kāda ir Padomes Pamatlēmuma 2002/584/TI² 4. panta 6. punktam, kurā paredzēts viens no Eiropas apcietināšanas ordera fakultatīvas neizpildes pamatiem.

2. Saskaņā ar minēto tiesību normu izpildes dalībvalsts tiesu iestāde³ var atteikties izpildīt šādu orderi, kas izdots brīvības atņemšanas soda izpildei, ja pieprasītā persona “paliek izpildes dalībvalstī, ir izpildes dalībvalsts pilsonis vai rezidents” un ja šī valsts apņemas pati nodrošināt šā soda izpildi.

3. *Rechtbank Amsterdam* [Amsterdamas tiesa] (Nīderlande)⁴ vēlas noskaidrot, kādā mērā šis neizpildes pamats var būt piemēro-

jams Vācijas pilsonim, par kuru Vācijas Federatīvā Republika ir izsniegusi apcietināšanas orderi par brīvības atņemšanas soda izpildi un kurš kopš 2005. gada jūnija strādā Nīderlandē, kur viņš dzīvo kopā ar savu laulāto.

4. Minētajai tiesai šis jautājums turklāt jārisina tādā situācijā, ka attiecīgajai personai nav beztermiņa uzturēšanās atļaujas Nīderlandē un saskaņā ar Nīderlandes tiesībām uz šo personu nevar tikt attiecināts minētais neizpildes pamats, jo tiesību norma, saskaņā ar kuru Nīderlandes pilsoņa nodošana soda izpildei ir jāatsaka, ir attiecināma tikai uz tiem citu dalībvalstu pilsoņiem, kuriem ir šāda uzturēšanās atļauja.

5. Minētā tiesa vēlas noskaidrot, pirmkārt, kādam ir jābūt Eiropas apcietināšanas orderī norādītās personas uzturēšanās ilgumam izpildes dalībvalstī, lai varētu uzskatīt, ka šī persona paliek minētajā valstī vai ir tās rezidents Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta nozīmē.

1 — Oriģinālvaloda — franču.

2 — 2002. gada 13. jūnija pamatlēmums par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūram starp dalībvalstīm (OV L 190, 1. lpp., OV īpašais izdevums latviešu valodā 19/6. sēj., 34. lpp.; turpmāk tekstā — “Pamatlēmums”).

3 — Turpmāk tekstā — “izpildes tiesu iestāde”.

4 — Atbilstoši Nīderlandes Karalistes deklarācijai saskaņā ar LES 35. pantu minētajai tiesai ir tiesības vērsties Tiesā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu par tādu aktu interpretēšanu, kuri attiecas uz policijas un tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās, pie kuriem pieskaitāms Pamatlēmums (informācija par Amsterdamas līguma spēkā stāšanās datumu (OV 1999, L 114, 56. lpp.)).

6. Otrkārt, tā jautā, vai minētajā tiesību normā paredzētā neizpildes pamata piemērošanai var tikt izvirzīts tāds papildu administratīvs nosacījums kā beztermiņa uzturēšanās atļaujas esamība.

7. Treškārt, iesniedzējtiesa jautā, vai nediskriminācijas princips nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru tiesību norma, kas paredz, ka valsts pilsoņa nodošana ir jāatsaka, ja tā tiek prasīta soda izpildes dēļ, ir attiecināma tikai uz tiem citu dalībvalstu pilsoņiem, kuriem ir beztermiņa uzturēšanās atļauja.

8. Šie trīs jautājumi ir ļoti līdzīgi jautājumiem, kas citā kontekstā tika uzdoti Tiesai lietā, kurā tika taisīts 2008. gada 17. jūlija spriedums lietā C-66/08 *Kozłowski*⁵, kas tika pasludināts pēc šajā konkrētajā lietā izskatāmā iesniedzējtiesas lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu saņemšanas.

9. Minētajā spriedumā Tiesa sniedza definīciju jēdzieniem “paliek” un “ir rezidents” izpildes dalībvalstī Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta nozīmē. Tā sniedza arī daļēju atbildi

uz otro jautājumu par to, vai minētajā tiesību normā paredzētā neizpildes pamata piemērošanai var tikt izvirzīta tāda administratīvā prasība kā valsts izsniegta uzturēšanās atļauja. Savukārt attiecībā uz pēdējo jautājumu par to, vai nediskriminācijas principam atbilst tāds valsts tiesiskais regulējums, ar kuru ir aizliegta šis valsts pilsoņa nodošana, taču nav aizliegta citas dalībvalsts pilsoņa nodošana, Tiesa savu nostāju nepauda.

10. Šis konkrētās lietas dēļ Tiesai būtu jāprecizē un jāpapildina iepriekš minētajā spriedumā lietā *Kozłowski* sniegtās atbildes par Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta piemērojamību.

11. Attiecībā uz iesniedzējtiesas pirmo jautājumu es ierosināšu Tiesai lemt, ka gan jēdzienā “ir rezidents”, gan jēdzienā “paliek” noteicošais nosacījums ir tas, vai Eiropas apcietināšanas orderī norādītajai personai ir pietiekami cieša saikne ar izpildes dalībvalsti, lai varētu uzskatīt, ka soda izpilde šajā valstī palielinās šīs personas izredzes reintegrēties. Es norādišu, ka uzturēšanās ilgums minētajā valstī ir viens no būtiskajiem faktoriem, kas tiesai, kurai ir piekritība, jāņem vērā, lai noteiktu, vai minētais nosacījums ir izpildīts.

5 — Krājums, I-6041. lpp.

12. Attiecībā uz otro jautājumu es ierosināšu Tiesai atbildēt tā, ka Pamatlēmuma 4. panta 6. punktā paredzētā neizpildes pamata piemērošanai nedrīkst tikt izvirzīts tāds papildu administratīvs nosacījums kā beztermiņa uzturēšanās atļaujas esamība.

13. Visbeidzot, atbildot uz iesniedzējtiesas trešo jautājumu, es ierosināšu Tiesai lemt, ka attiecīgais valsts tiesiskais regulējums ir pret-runā EKL 12. pantā paredzētajam nediskrimi-nācijas principam.

14. Pirms manas analīzes sīka izklāsta man šķiet lietderīgi turpmāk norādīt galvenos principus, kuri tiks vēlāk minēti analīzes gaitā un kurus es ņēmu vērā savā argumentā-cijā:

— dalībvalstu vidū Eiropas apcietināšanas ordera procedūra, kas ieviesta ar Pamatlēmumu, ir aizstājusi izdošanas procedūru, kura joprojām tiek izmantota,

sadarbojoties ar trešām valstīm, kā arī dalībvalstu vidū, ja Eiropas apcietināšanas ordera procedūra izņēmuma kārtā nav piemērojama, īpaši ar Pamatlēmuma piemērošanu laikā saistītu iemeslu dēļ;

— Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta noteikumi liek risināt jautājumus, kuri patie-sībā attiecas uz krimināltiesību materiā-lajām normām, jo šo noteikumu piemē-rošana neizbēgami ir tieši saistīta ar notiesātā reintegrācijas jēdzienu. Saskaņā ar visās dalībvalstīs līdzīgi notie-košo krimināltiesību attīstību mūsdienās reintegrācija ir soda būtiska funkcija, no kā atbilstoši principam par soda indivi-dualizāciju, kas ietver soda izpildes režīmu, izriet, ka ikviens nolēmums ir jāpieņem, ņemot vērā katra notiesātā individuālajai situācijai raksturīgos apstā-kļus;

— sodu vai tādu tiem pielīdzināmu līdzekļu kā “ar brīvības atņemšanu saistīts drošības līdzeklis” izpilde tāpat kā to piespriešana skar personas brīvību. Līdz ar to tiesu sistēmās, kuras visās dalībval-stīs garantē šīs brīvības ievērošanu, ir jānodrošina normas īpaši attiecībā uz tiesai nepieciešamo rīcības brīvību, lai tā varētu efektīvi īstenot principus, kurus tai ir uzdots piemērot.

I — Kopienu tiesības

A — Attiecīgās Pamatlēmuma normas

15. Pamatlēmuma mērķis ir starp dalībvalstīm atcelt formālo izdošanas procedūru, kas paredzēta dažādās konvencijās, kuru puses ir šis valstis, un to aizstāt ar nodošanas sistēmu starp tiesu iestādēm⁶. Šajā sakarā Pamatlēmuma preambulas piektajā apsvērumā minēts:

“Eiropas Savienībai noteiktais mērķis kļūst par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu liek atcelt izdošanu starp dalībvalstīm un to aizstāt ar nodošanas sistēmu starp tiesu iestādēm. Ieviešot jaunu, vienkāršotu sistēmu, saskaņā ar kuru notiesātas vai aizdomās turētas personas nodod sodu izpildei vai kriminālvajāšanai, būs iespējams izvairīties no sarežģītības un iespējamās kavēšanās, kas piemīt pastāvošajām izdošanas procedūrām. Tradicionālās sadarbības attiecības, kas līdz šim pārsvarā pastāvēja starp dalībvalstīm, ir jāaizvieto ar sistēmu, kura brīvības, drošības un tiesiskuma telpā paredz brīvu tiesu nolēmumu apriti krimināllietās un kas attiecas gan uz procesuālajiem, gan uz galīgajiem nolēmumiem.”

16. Pamatlēmums ir pamatots ar tiesu nolēmumu krimināllietās savstarpējas atzišanas principu, kas ir tiesu iestāžu sadarbības “stūrakmens”⁷, un ar “augstu uzticību” dalībvalstu starpā⁸.

17. Pamatlēmuma 1. panta virsraksts ir “Eiropas apcietināšanas ordera definīcija un pienākums to izpildīt”. Minētajā pantā ir noteikts:

“1. Eiropas apcietināšanas orderis ir tiesas nolēmums, ko izsniedz dalībvalsts, lai cita dalībvalsts apcietinātu un nodotu pieprasīto personu kriminālvajāšanas veikšanai vai lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu, vai arī lai piemērotu ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli.

2. Dalībvalstis izpilda ikvienu Eiropas apcietināšanas orderi, pamatojoties uz savstarpējas atzišanas principu un saskaņā ar šī pamatlēmuma noteikumiem.

6 — Pamatlēmuma preambulas pirmais un piektais apsvērumi.

7 — Pamatlēmuma preambulas sestais apsvērumi.

8 — Pamatlēmuma preambulas desmitais apsvērumi.

3. Šis pamatlēmums [ne]groza pienākumu ievērot pamattiesības un tiesību pamatprincipus, kā tie minēti 6. pantā Līgumā par Eiropas Savienību.”

neizpildīšanas pamatiem. Pamatlēmuma 4. panta 6. punktā ir noteikts:

“Izpildes tiesu iestāde var atteikt Eiropas apcietināšanas ordera izpildīšanu:

18. Ja Eiropas apcietināšanas orderis tiek izdots, lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu vai ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli, saskaņā ar Pamatlēmuma 2. pantu to ilgumam ir jābūt vismaz četriem mēnešiem.

[..]

19. Tajā pašā 2. pantā ir sniegts saraksts ar 32 nodarījumiem, par kuriem, ja par tiem izsniegšanas dalībvalstī var piemērot brīvības atņemšanas sodu, kura maksimālais ilgums ir vismaz trīs gadi, Eiropas apcietināšanas orderis ir jāizpilda pat tādā gadījumā, ja attiecīgais nodarījums izpildes dalībvalstī nav sodāms. Attiecībā uz pārējiem nodarījumiem Eiropas apcietināšanas orderī norādītās personas nodošanai izpildes dalībvalsts var izvirzīt nosacījumu, ka nodarījumiem ir jābūt abpusēji sodāmiem.

ja Eiropas apcietināšanas orderis ir izsniegts brīvības atņemšanas soda vai ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa izpildei, ja pieprasītā persona paliek izpildes dalībvalstī, ir izpildes dalībvalsts pilsonis vai rezidents un šī valsts apņemas izpildīt spriedumu vai piespiedu līdzekli saskaņā ar tās tiesību aktiem.”

20. Pamatlēmuma 3. un 4. pants ir veltīti attiecīgi Eiropas apcietināšanas ordera obligātas neizpildīšanas pamatiem un fakultatīvas

21. Šo fakultatīvas neizpildes pamatu papildina Pamatlēmuma 5. panta 3. punkts, kas piemērojams, ja Eiropas apcietināšanas orderis ir izdots kriminālvajāšanas dēļ. Saskaņā ar minēto tiesību normu šādā Eiropas apcietināšanas orderī norādītās personas nodošanai var izvirzīt nosacījumu, ka tad, ja šī persona ir izpildes dalībvalsts pilsonis vai rezidents, šo personu pēc tās nopratināšanas nogādā atpakaļ izpildes dalībvalstī, lai izciestu brīvības atņemšanas sodu vai piespiedu līdzekli, kas tai piespriests izsniegšanas dalībvalstī.

B — *Minēto Pamatlēmuma normu piemērojamība saskaņā ar spriedumu lietā "Kozłowski"*

22. Turpmāk ir izklāstīti iepriekš minētā sprieduma lietā *Kozłowski* konteksta faktiskie un juridiskie apstākļi.

23. Atbilstoši Polijas tiesas izdotam Eiropas apcietināšanas orderim par piecu mēnešu aresta izpildi, kas piespriests ar galīgu spriedumu, Vācijas tiesu iestādēm tika iesniegts lūgums nodot Polijas pilsoni Kozłowski [*Kozłowski*].

24. Kozłovskis atradās apcietinājumā Štutgartes (Vācija) penitenciārajā iestādē, kur viņš izcietā trīs gadu un sešu mēnešu brīvības atņemšanas sodu, kas viņam bija uzlikts ar Vācijas tiesu iestāžu spriedumiem par vairākām krāpšanas epizodēm, kas izdarītas Vācijā.

25. Viņš nebija precējies un viņam nebija bērnu. Viņš gandrīz vispār nepārvaldīja vācu valodu. Vācijā viņš ieradās 2005. gada februārī un tur uzturējās līdz apcietināšanas dienai 2006. gada 10. maijam, ar dažiem pārtraukumiem, proti, Ziemassvētku brīvdienās. Viņš Vācijā bija strādājis gadījuma rakstura darbus celtniecības nozarē. Viņš bija pret viņa nodo-

šanu Polijas tiesu iestādēm un izteica vēlēšanos pēc atbrīvošanas palikt Vācijā.

26. Vācijas tiesībās Pamatlēmuma 4. panta 6. punkts ir transponēts ar atšķirīgām tiesību normām atkarībā no tā, vai attiecīgā persona ir Vācijas pilsonis vai ārvalstnieks.

27. Attiecībā uz Vācijas pilsoņiem izdošana soda izpildes dēļ ir iespējama tikai tad, ja persona, attiecībā uz kuru notiek kriminālvajāšana, tam piekrit⁹. Attiecībā uz ārvalstniekiem, kuru pastāvīgā dzīvesvieta ir valsts teritorijā, neatkarīgi no tā, vai viņiem ir citas dalībvalsts vai kādas trešās valsts pilsonība, viņu izdošana soda izpildes dēļ var tikt atteikta, ja attiecīgā persona nepiekrit šādai nodošanai un šīs personas aizsargājamās intereses, lai sods tiktu izpildīts valsts teritorijā, ir pārākas¹⁰.

28. Attiecīgais tiesību akts tika pieņemts pēc tam, kad *Bundesverfassungsgericht* [Federālā Konstitucionālā tiesa] (Vācija) 2005. gada 18. jūlijā pieņēma nolēmumu, ar kuru iepriekšējais likums tika pasludināts par pretkonstitucionālu, jo tas nesamērīgi apdraudēja

⁹ — 1982. gada 23. decembra *Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen* [Likums par starptautisko tiesisko palīdzību krimināllietās] 80. panta 3. punkts, ar grozījumiem, kas izdarīti ar 2006. gada 20. jūlija *Europäisches Haftbefehls-gesetz* [Likums par Eiropas apcietināšanas orderi] (*BGBI.* 2006 I, 1721. lpp.).

¹⁰ — Likuma par starptautisko tiesisko palīdzību krimināllietās 83. b panta 2. punkts.

ikviena vācieša pamattiesības netikt izdotam¹¹.

31. Lidz ar to *Oberlandesgericht* uzdeva Tiesai šādus divus jautājumus:

29. *Oberlandesgericht* [Federālās zemes Augstākā tiesa] (Vācija) bija jāatrisina divi turpmāk minētie jautājumi. No vienas puses, tai bija jānosaka, vai Kozlovskis palika Vācijā vai bija tās rezidents Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta nozīmē. Konkrētāk, tai bija jānoskaidro, kādas sekas minētā vērtējuma kontekstā izriet, pirmkārt, no Kozlovskas uzturēšanās Vācijā ar pārtraukumiem 2005. un 2006. gadā, otrkārt, no tā, ka vairāk nekā trīs mēnešus pēc savas ierašanās Vācijā Kozlovskis nebija nodarbināts un iztikas līdzekļus galvenokārt ieguva, izdarot nodarījumus, līdz ar to radot šaubas par to, vai viņa uzturēšanās Vācijā ir likumīga, un, treškārt, no tā, ka Kozlovskis atradās apcietinājumā.

“1) Vai var pieņemt, ka persona “paliek” [izpildes] dalībvalsti vai ir tās “rezidents” [Pamatlēmuma] 4. panta 6. punkta izpratnē, ja šī persona:

a) [izpildes] dalībvalsti neuzturas nepārtraukti,

b) tur neuzturas atbilstoši valsts tiesību aktiem par ārvalstnieku iebraukšanu un uzturēšanos,

30. No otras puses, *Oberlandesgericht* bija jānoskaidro, vai Vācijas tiesības, ar kurām nodrošināta Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta transponēšana, atbilst nediskriminācijas principam. Konkrētāk, tā vēlējās, lai Tiesa paustu savu nostāju jautājumā par to, vai un kādā mērā ir iespējams nošķirt konkrētās valsts pilsoņus no ārvalstu pilsoņiem, kuri ir Eiropas Savienības pilsoņi.

c) tur regulāri izdara noziedzīgus nodarījumus un/vai

d) tur atrodas apcietinājumā brīvības atņemšanas soda izpildei?

11 — *Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland* [Vācijas Federatīvās Republikas Pamatlikums] 16. panta 2. punktā ir noteikts:
 “Nevienu vācieti nevar izdot ārvalstij. Tiesisko regulējumu, kurā ietvertas atkāpes, var pieņemt ar likumu par izdošanu Eiropas Savienības dalībvalstij vai starptautiskai tiesai, ja vien ir nodrošināta tiesiskuma principu ievērošana.”

2) Vai tāda [Pamatlēmuma] 4. panta 6. punkta transpozīcija, saskaņā ar kuru katrā ziņā nav pieļaujams nodot soda izpildei [izpildes] dalībvalsts pilsoni pret viņa gribu, bet attiecīgās valsts iestādēm ir piešķirta rīcības brīvība atļaut izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, kas izdots attiecībā uz citu dalībvalstu pilsoņiem, pret viņu gribu, ir saderīga ar Eiropas Savienības tiesībām, it īpaši ar nediskriminācijas un Eiropas Savienības pilsonības principu saskaņā ar LES 6. panta 1. punktu, ko skata kopā ar EKL 12., 17. un nākamajiem pantiem. Vai apstiprinošas atbildes gadījumā minētie principi ir jāievēro, vismaz īstenojot minēto rīcības brīvību?”

līdzīgas pakāpes saikne ar šo valsti, kāda ir rezidentam;

- lai noteiktu, vai starp pieprasīto personu un izpildes dalībvalsti pastāv saikne, kas ļauj atzīt, ka uz šo personu attiecas termins “paliek” minētā 4. panta 6. punkta izpratnē, izpildes tiesu iestādei ir vispārīgi jāizvērtē vairāki objektīvi fakti, kas raksturo šīs personas situāciju, tostarp pieprasītās personas uzturēšanās ilgums, būtība un apstākļi, kā arī šīs personas ģimenes un ekonomiskā saikne ar izpildes dalībvalsti.”

32. Iepriekš minētajā spriedumā lietā *Kozłowski* Tiesa atbildēja tikai uz pirmo jautājumu. Tā lēma šādi:

33. Tās atbildei bija šāds pamatojums:

“[Pamatlēmuma] 4. panta 6. punkts ir interpretējams tādējādi, ka:

- terminu “paliek” un “ir rezidents” nozīme un piemērojāmība Pamatlēmumā nav definētas;

— pieprasītā persona ir izpildes dalībvalsts “rezidents”, ja tā tajā faktiski dzīvo un tā tajā “paliek” — ja, uzturoties noteiktu laiku šajā dalībvalstī, tai ir radusies

- termins “paliek” nav interpretējams plaši, kas nozīmētu, ka izpildes tiesu iestāde varētu atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi vienkārši tāpēc, ka piepra-

sītā persona izpildes dalībvalsts teritorijā atrodas pagaidu kārtā. Tomēr to nevar arī interpretēt tādējādi, ka pieprasītā persona, kura izpildes dalībvalstī ir uzturējusies noteiktu laiku, nav varējusi izveidot nekādu tādu saikni ar šo valsti, kura varētu pamatot atsaukšanos uz šo fakultatīvas neizpildes pamatu;

uzlikta soda izpildi izpildes dalībvalsts teritorijā;

- līdz ar to terminam “paliek” ir nozīme, nosakot Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta piemērošanas jomu;
- šajā sakarā Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta mērķis ir dot iespēju izpildes tiesu iestādei piešķirt īpašu nozīmi iespējai palielināt pieprasītās personas izredzes reintegrēties;
- termini “paliek” un “ir rezidents” Eiropas Savienībā ir jādefinē vienveidīgi, un dalībvalstis nedrīkst šiem terminiem noteikt plašāku piemērojamību par to, kas izriet no šādas definīcijas;
- tādējādi termini “paliek” un “ir rezidents” attiecas uz situācijām, kurās persona, par kuru ir izdots Eiropas apcietināšanas orderis, vai nu faktiski dzīvo izpildes dalībvalstī, vai arī, pastāvīgi uzturoties noteiktu laiku šajā valstī, ir ar to izveidojusi līdzīgas pakāpes saikni, kāda ir rezidentam;
- lai konkrētā situācijā noskaidrotu, vai Pamatlēmuma 4. panta 6. punktā paredzētais neizpildes pamats ir piemērojams, izpildes tiesu iestādei vispirms ir vienkārši jānosaka, vai attiecīgā persona ir attiecīgās valsts pilsonis, rezidents vai tajā paliek, un, ja tas tā ir, tai pēc tam ir jāizvērtē, vai pastāv likumīgas intereses, kas pamato izsniegšanas dalībvalsts
- lai noteiktu, vai konkrētā situācijā persona ir izveidojusi šādu saikni, ir vispārīgi jāizvērtē vairāki objektīvi apstākļi, kas raksturo šīs pieprasītās personas situāciju, tostarp tās uzturēšanās ilgums, būtība un apstākļi, kā arī šīs personas ģimenes un ekonomiskā saikne ar izpildes dalībvalsti;

- veicot šo vispārīgo novērtējumu, nevienam no minētajiem apstākļiem nedrīkst atsevišķi izcelt kā noteicošo; arī ģimenes saišu neesību un vājo ekonomisko saikni ar šo valsti.

- attiecībā uz iesniedzējtiesas norādītajiem apstākļiem tas, ka pieprasītā persona nav nepārtraukti uzturējusies izpildes dalībvalstī, un tas, ka šī persona tajā nav uzturējusies saskaņā ar valsts tiesību aktiem par ārvalstnieku iebraukšanu un uzturēšanos, nav fakti, kas paši par sevi nepieļautu iespēju, ka šī persona “paliek” šajā valstī, tomēr tie var būt nozīmīgi, un

II — Iesniedzējtiesas nolēmuma faktiskie apstākļi un atbilstošās tiesību normas

A — Pieprasītās personas situācija

- apstākļi, ka attiecīgā persona izpildes dalībvalstī regulāri izdara noziedzīgus nodarījumus, un fakts, ka tā šajā valstī atrodas apcietinājumā, nav būtiski, nosakot, vai šī persona “paliek” šajā valstī, taču, ja šī persona tajā paliek, tiem var būt nozīme, vērtējot, vai pastāv likumīgs neizpildes pamats.

35. Vairākas Vācijas tiesas Volcenburgam [*Wolzenburg*] piesprieda viena gada un deviņu mēnešu brīvības atņemšanas sodu par vairāku noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu, īpaši par marihuānas ieviešanu Vācijā.

36. *Staatsanwaltschaft Aachen* [Āhenes Prokuratūra] (Vācija) 2006. gada 13. jūlijā izdeva un 2006. gada 3. augustā nosūtīja Eiropas apcietināšanas orderi par Volcenburgu minētā soda izpildei.

34. Piemērojot šos kritērijus Kozlovska konkrētajai situācijai, Tiesa atzina, ka, pirmkārt, viņš nav Vācijas rezidents un, otrkārt, ka viņš Vācijā arī nepaliek, ņemot vērā viņa uzturēšanās ilgumu, būtību un apstākļus, kā

37. Volcenburgs ieradās Nīderlandē 2005. gada jūnija sākumā. Kopš 2005. gada 16. jūnija viņš šajā valstī uzturas dzīvoklī *Venlo*

saskaņā ar ires līgumu, kas noslēgts viņa un viņa laulātās vārdā. Viņš ir reģistrēts minētās pašvaldības reģistros. 2007. gada 30. novembra tiesas sēdē viņš paziņoja, ka viņa laulātā, kurai arī ir Vācijas pilsonība, ir grūtniecības stāvoklī.

38. Volcenburgs Nīderlandē 2005.–2007. gadā strādāja algotu darbu. 2005. gada 24. jūlijā viņam tika piešķirts nodokļu maksātāja un sociālo iemaksu veicēja kods. Viņš iesniedza pamatojumu, ka viņam ir veselības apdrošināšana laikposmam no 2006. gada 1. janvāra līdz 2008. gada 31. decembrim.

39. 2006. gada 20. septembrī viņš ieradās imigrācijas un naturalizācijas dienestā, lai reģistrētos kā Eiropas Savienības pilsonis. Iesniedzējtiesa norāda, ka viņam ir uzturēšanās tiesības saskaņā ar Kapienu tiesībām un ka, ņemot vērā nodarījumus, par kuriem viņš notiesāts, viņam nebūtu jāzaudē tiesības uzturēties Nīderlandē.

40. Tā arī norāda, ka nodarījumi saistībā ar marihuānas ieviešanu Vācijā ir daļēji izdarīti Nīderlandē, līdz ar to attiecīgās personas kriminālvajāšana būtu varējusi tikt veikta arī šajā dalībvalstī.

B — *Nīderlandes tiesības*

41. Pamatlēmuma 4. panta 6. punkts Nīderlandē ir ieviests ar 2004. gada 29. aprīļa *Overleveringswet* [Likums par personu nodošanu]¹² 6. pantu, kurā ir noteikts:

“1. Nīderlandes pilsoņa nodošanu var atļaut, ja šis pilsonis tiek pieprasīts, lai par viņu veiktu kriminālizmeklēšanu, un ja izpildes tiesu iestāde uzskata, ka ir nodrošināts, ka gadījumā, ja šim pilsonim izsniegšanas dalībvalstī par nodarījumiem, par kuriem var tikt atļauta nodošana, tiek piespriests nenosacīts brīvības atņemšanas sods, viņš varēs šo sodu izciest Nīderlandē.

2. Nīderlandes pilsoņa nodošana nav atļauta, ja šī nodošana tiek pieprasīta, lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu, kas viņam piespriests ar galīgu tiesas spriedumu.

3. Nododšanas atteikuma gadījumā, ja tas ir pamatots tikai ar 2. punkta noteikumiem, prokuratūra paziņo tiesu iestādei, kas paslu-

12 — *Staatsblad* 2004, Nr. 195, vēlāk grozītajā redakcijā (turpmāk tekstā — “*OLW*”).

dināja spriedumu, ka ir gatava izpildīt spriedumu saskaņā ar procedūru, kas paredzēta 1983. gada 21. marta Konvencijas par notiesāto personu nodošanu soda izciešanai (*Trb.* 1983, 74) 11. pantā vai citā piemērojamajā līgumā.

[..]

5. Šā panta 1.–4. punkts ir piemērojams arī ārvalstniekam, kam ir beztermiņa uzturēšanās atļauja, ciktāl Nīderlandē pret viņu var tikt veikta kriminālvajāšana par nodarījumiem, kas ir Eiropas apcietināšanas ordera pamatā, un ciktāl attiecībā uz viņu var paredzēt, ka viņš nezaudēs uzturēšanās Nīderlandē tiesības soda vai līdzekļa, kas tam tiks piemērots pēc izdošanas, dēļ.”

III — Prejudiciālie jautājumi

42. Iesniedzējtiesa skaidro, ka *OLW* 6. panta 5. punkta noteikumi ir piemērojami, ja Eiropas apcietināšanas orderis ir izdots soda izpildei, līdz ar to, ja minētajos noteikumos paredzētie nosacījumi ir izpildīti, saskaņā ar *OLW* 6. panta 2. punktu nodošana ir jāatsaka.

43. Tā arī norāda, ka minēto noteikumu mērķis ir veicināt notiesātās personas reintegrāciju, radot šai personai iespēju sodu izciest pēc iespējas tuvāk sociālajai videi, kurā tai pēc tam būs jāintegrējas.

44. Tomēr iesniedzējtiesa uzsver, ka saskaņā ar *OLW* 6. panta 5. punktu tajā paredzētās priekšrocības ir liegtas citu dalībvalstu pilsoņiem, kuriem ir tiesības uzturēties Nīderlandē, pamatojoties uz EKL 18. pantu, taču kuriem nav beztermiņa uzturēšanās atļaujas.

45. Iesniedzējtiesa paskaidro, ka divi beztermiņa uzturēšanās atļaujas saņemšanas nosacījumi ir piecu gadu nepārtraukta uzturēšanās Nīderlandē un nodevas samaksa EUR 201 apmērā.

46. Iesniedzējtiesa uzskata, ka tas, ka citas dalībvalsts pilsoņi, kuriem nav šādas uzturēšanās atļaujas, nevar izmantot *OLW* 6. panta 5. punktā paredzēto nenodošanas pamatu, ietekmē tiesības, kas viņiem ir kā Eiropas Savienības pilsoņiem.

47. Atgādinājusi, ka saskaņā ar 2005. gada 16. jūnija spriedumu lietā C-105/03 *Pupino*¹³ valsts tiesai savas valsts tiesības ir jāinterpretē atbilstoši Pamatlēmumam, ciktāl tas nerada *contra legem* interpretāciju, *Rechtbank Amsterdam* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:

uzturējušās izpildes dalībvalstī vismaz kādu noteiktu laiku?

- 1) Vai personas, kas paliek vai ir rezidentes izpildes dalībvalstī Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta izpratnē, ir personas, kas ir nevis izpildes dalībvalsts, bet gan citas dalībvalsts pilsoņi un, pamatojoties uz EKL 18. panta 1. punktu, likumīgi uzturas izpildes dalībvalstī, lai arī kāds būtu šis likumīgās uzturēšanās ilgums?
- 2) a) Ja uz pirmo jautājumu tiek sniegta noraidoša atbilde — vai pirmajā jautājumā minētie jēdzieni ir jāinterpretē tādejādi, ka tie attiecas uz personām, kuras ir nevis izpildes dalībvalsts, bet gan citas dalībvalsts pilsoņi un kuras pirms apcietināšanas saskaņā ar Eiropas apcietināšanas orderi uz EKL 18. panta 1. punkta pamata ir likumīgi
- 3) Ja uz otrā jautājuma a) punktu tiek sniegta apstiprinoša atbilde, vai izpildes dalībvalsts papildus prasībai par likumīgas uzturēšanās ilgumu var paredzēt tādu administratīvu nosacījumu kā beztermiņa uzturēšanās atļaujas saņemšana?
- 4) Vai valsts pasākums, kas paredz nosacījumus, kuros [izpildes tiesu iestāde] atsakās izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, kas izdots brīvības atņemšanas soda izpildei, ietilpst EK līguma piemērošanas (pēc būtības) jomā?

13 — Krājums, I-5285. lpp.

5) Vai, ņemot vērā, ka

brīvības atņemšanas soda dēļ, bet kuriem nav Nīderlandes beztermiņa uzturēšanās atļaujas?

- [OLW] 6. panta [2. un 5. punktā] iekļauti noteikumi, kas ir vienādi piemērojami Nīderlandes pilsoņiem un personām, kuras nav Nīderlandes pilsoņi, bet kurām ir Nīderlandes beztermiņa uzturēšanās atļauja,

un

IV — Analīze

- šo noteikumu dēļ attiecībā uz šīm personu grupām ir jāatsaka izdošana, ja Eiropas apcietināšanas orderis attiecas uz galīga brīvības atņemšanas soda izpildi,

OLW 6. panta [2. un 5. punkts] rada EKL 12. pantā aizliegtu diskrimināciju, jo vienādu noteikumu piemērošana neattiecas uz citu dalībvalstu pilsoņiem, kuriem ir uzturēšanās tiesības, pamatojoties uz EKL 18. panta 1. punktu, un kuri nezaudē šīs tiesības piespriedā galīgā

48. Iesniedzējtiesas uzdotie prejudiciālie jautājumi būtībā ietver trīs jautājumus, kurus es izskatišu pēc kārtas. Pirmkārt, jānoskaidro, kādam ir jābūt pieprasītās personas uzturēšanās ilgumam izpildes dalībvalstī, lai varētu uzskatīt, ka šī persona "paliek" minētajā valstī vai ir tās "rezidents" Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta nozīmē, otrkārt, vai minētajā normā paredzētā neizpildes pamata piemērošanai var tikt izvirzīts tāds administratīvs nosacījums kā beztermiņa uzturēšanās atļaujas esamība, un, treškārt, vai EKL 12. pantā noteiktais nediskriminācijas princips nepieļauj tādu vienas dalībvalsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru konkrētās valsts pilsoņu nodošana ir noteikti jāatsaka, savukārt pārējo dalībvalstu pilsoņu nodošanu var atteikt tikai tad, ja viņiem ir beztermiņa uzturēšanās atļauja.

A — *Par uzturēšanās ilgumu izpildes dalībvalstī*

49. Ar savu pirmo jautājumu, kā arī otrā jautājuma a) un b) punktu iesniedzējtiesa būtībā jautā, kādam ir jābūt pieprasītās personas uzturēšanās ilgumam izpildes dalībvalstī, lai varētu uzskatīt, ka šī persona paliek minētajā valstī vai ir tās rezidents Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta nozīmē.

50. Es uzskatu, ka atbilde uz šo jautājumu visai skaidri izriet no iepriekš minētā sprieduma lietā *Kozłowski*. Atgādinu, ka minētajā spriedumā Tiesa lēma, ka persona ir izpildes dalībvalsts rezidents, ja tā tajā faktiski dzīvo, un tā tajā paliek, ja, pastāvīgi uzturoties noteiktu laiku šajā dalībvalstī, tai ir radusies līdzīgas pakāpes saikne ar šo valsti, kāda ir rezidentam.

51. Tā paskaidroja, ka, lai noteiktu, vai konkrētā situācijā persona ir izveidojusi šādu saikni, ir vispārīgi jānovērtē vairāki objektīvi apstākļi, kas raksturo šīs personas situāciju, tostarp tās uzturēšanās ilgums izpildes dalībvalstī, tās būtība un apstākļi, kā arī šīs personas ģimenes un ekonomiskā saikne ar šo valsti.

52. Pie šā apgalvojuma tā nonāca, secinājusi, ka jēdzieni “paliek” un “ir rezidents” Pamatlēmumā nav definēti un ka tie Eiropas Savienībā jādefinē vienveidīgi, taču ne plaši, ņemot vērā Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta mērķus, kuru vidū cita starpā ir mērķis palielināt pieprasītās personas izredzes reintegrēties.

53. No minētajām norādēm šajā konkrētajā lietā var izdarīt šādus secinājumus.

54. Pirmkārt, pieprasītās personas uzturēšanās ilgums izpildes dalībvalstī ir viens no apstākļiem, kas ir jāņem vērā, nosakot, vai šai personai ar minēto valsti ir pietiekami cieša saikne. Šī analīze ir attiecināma gan uz jēdzienu “ir rezidents”, gan uz jēdzienu “paliek”, ko apstiprina pēdējā minētā jēdziena definīcija, saskaņā ar kuru persona paliek izpildes dalībvalstī, ja, pastāvīgi uzturoties noteiktu laiku šajā valstī, tai ir radusies “līdzīgas pakāpes saikne ar šo valsti, kāda ir rezidentam”.

55. Otrkārt, šajā valstī ir bijis jāuzturas “noteiktu laiku”¹⁴, t.i., pietiekami ilgi, lai, ņemot vērā pieprasītās personas situāciju kopumā, varētu pierādīt, ka šai personai ir patiesa saikne ar izpildes dalībvalsti.

56. No tā izriet, ka nevar uzskatīt, ka kāda persona paliek izpildes dalībvalstī vai ir tās rezidents Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta nozīmē neatkarīgi no šīs personas uzturēšanās ilguma šajā valstī. Tāpat kā nepietiek ar to, ka pieprasītā persona pagaidu kārtā atrodas izpildes dalībvalsts teritorijā, lai uzskatītu, ka tā tajā paliek¹⁵, nepietiek arī ar to, ka šī persona faktiski vai galvenokārt ir dzīvojusi tur tikai ļoti neilgu laiku un tai ar šo valsti vēl nav citas saiknes kā, piemēram, profesionālā darbība vai ģimenes locekļu atrašanās šajā valstī.

57. Tomēr no iepriekš minētajā spriedumā lietā *Kozłowski* izmantotā formulējuma “noteiktu laiku” arī izriet, ka nav nepieciešams, lai pieprasītā persona minētajā valstī būtu nepārtraukti dzīvojusi kādu konkrēti noteiktu laiku, piemēram, piecus gadus, kā ir

prasīts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2004/38/EK¹⁶ 16. pantā, lai varētu iegūt pastāvīgas uzturēšanās tiesības. Tā kā jēdzieni “ir rezidents” un “paliek” Eiropas Savienībā ir jāinterpretē vienveidīgi, atsevišķa dalībvalsts nevar izvirzīt prasību par obligātu likumīgas uzturēšanās ilgumu. Tā kā Nīderlandes likuma sekas ir tādas, ka citas dalībvalsts pilsoņa nenodošanas nosacījums ir, lai šis pilsonis būtu nepārtraukti uzturējies Nīderlandē piecus gadus, es uzskatu, ka šis likums šajā ziņā ir pretrunā Pamatlēmumam.

58. Līdz ar to, lai atbildētu uz jautājumu, vai pieprasītās personas uzturēšanās ilgums izpildes dalībvalstī ir pietiekams, lai uz šo personu varētu attiecināt Pamatlēmuma 4. panta 6. punktā paredzēto neizpildes pamatu, attiecīgais uzturēšanās ilgums ir konkrēti jāizvērtē, ņemot vērā visus pārējos objektīvos apstākļus, kas raksturo šīs personas situāciju.

59. Konkrētāk, Tiesa ir aprakstījusi analīzes metodi, kura izpildes tiesu iestādei jāievēro, nosakot, vai minētais neizpildes pamats ir piemērojams. Šai tiesu iestādei vispirms ir vienkārši jānosaka, vai attiecīgā persona ir attiecīgās valsts pilsonis, rezidents vai tajā paliek, un, ja tas tā ir, tai pēc tam ir jāizvērtē,

14 — Iepriekš minētais spriedums lietā *Kozłowski*, 46. punkts.

15 — Turpat, 36. punkts.

16 — 2004. gada 29. aprīļa direktīva par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK (OV L 158, 77. lpp.).

vai pastāv likumīgas intereses, kas pamato izsniegšanas dalībvalsts uzliktā soda izpildi izpildes dalībvalsts teritorijā¹⁷. No šāda aspekta pieprasītās personas reintegrācija ir tikai viens no šo likumīgo interešu veidiem.

jādefinē, ņemot vērā tā kontekstu un mērķi¹⁹. Tātad jēdzieni, kuri minēti kā nosacījumi kādas Kopienu tiesību normas piemērošanai, jāizvērtē katrā gadījumā atsevišķi, ņemot vērā attiecīgās normas mērķi.

60. Šāda Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta interpretācija mani nepārliecina.

61. Pirmkārt, ņemot vērā minētajā pantā paredzētos nosacījumus un Pamatlēmuma sistēmu, man nav skaidrs, kāda veida likumīgas intereses vēl varētu tikt veicinātas ar minēto tiesību normu. Turklāt ir jāatgādina, ka Pamatlēmuma 4. panta 6. punktā ir paredzēts izņēmums minētā lēmuma 1. panta 2. punktā noteiktajam nodošanas principam, tādējādi tas nav interpretējams plaši, kā Tiesa to ir norādījusi attiecībā uz jēdzienu “paliek”¹⁸.

62. Otrkārt, šī analīzes metode Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta īstenošanai nešķiet atbilstīga Kopienu aktā paredzēta jēdziena interpretēšanas metodei, saskaņā ar kuru, ja šis jēdziens nav definēts minētajā aktā un tajā nav norādes uz dalībvalstu tiesībām, tas

63. Līdz ar to es uzskatu, ka, lai noteiktu, vai pieprasītā persona “paliek” izpildes dalībvalstī vai ir tās “rezidents” Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta nozīmē, izpildes tiesu iestādei ir katrā gadījumā atsevišķi jāizvērtē, vai šai personai ir tāda saikne ar šo valsti, ka soda izpilde tajā šķiet nepieciešama, lai veicinātu šīs personas reintegrāciju. Tieši ņemot vērā šo mērķi, Tiesa definēja minēto jēdzienu saturu iepriekš minētajā spriedumā lietā *Kozłowski*, un tas ir jāņem vērā, vērtējot šo saturu katrā konkrētā gadījumā.

64. Vieta, kurā persona, kam jāizcieš brīvības atņemšanas sods vai drošības līdzeklis, paliek vai ir rezidents, ir būtiska no reintegrācijas viedokļa, jo reintegrācija ir vērsta uz to, lai šī persona atgūtu savu vietu sabiedrībā, t.i., ģimenes, sociālajā un profesionālajā vidē, kurā tā dzīvoja līdz soda izpildei un kurā tā — visticamāk — atgriezies pēc soda izciešanas.

17 — Iepriekš minētais spriedums lietā *Kozłowski*, 44. punkts.

18 — Turpat, 36. punkts.

19 — Turpat, 42. punkts.

65. Jānorāda, ka ieteikumos par cietumu noteikumiem²⁰ Eiropas Padomes dalībvalstis ir paudušas vēlmi, lai brīvības atņemšana cik vien iespējams tiktu organizēta tādos apstākļos, lai ieslodzītais varētu uzturēt un stiprināt saites ar savu ģimeni. Brīvības atņemšanai arī jābūt tādai, kas šim ieslodzītajam rada priekšstatu, ka viņš nav izslēgts no sabiedrības. Visbeidzot, brīvības atņemšanai jābūt tādai, kas atvieglo darba atrašanu vai atsākšanu pēc soda izciešanas, izmantojot penitenciārā iestādē izstrādātu programmu, lai sagatavotos atbrīvošanai no ieslodzījuma, vai nosacītu pirmstermiņa atbrīvošanu, piemērojot uzraudzību²¹.

66. Līdz ar to šo ieteikumu īstenošana prasa, lai brīvības atņemšanas soda vai ar brīvības atņemšanu saistīta drošības līdzekļa izpilde pēc iespējas mazāk vājinātu ieslodzītā saikni ar viņa ģimeni, kā arī sociālo un profesionālo vidi.

67. Šie apsvērumi izpildes tiesu iestādei ir jāņem vērā, konkrētā situācijā novērtējot, vai pieprasītā persona "paliek" izpildes dalībvalstī

vai ir tās "rezidents" Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta nozīmē.

68. No tā izriet, ka šī persona, manuprāt, varētu tikt uzskatīta par izpildes dalībvalsts rezidentu Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta nozīmē, pat ja tā tajā ir uzturējusies ļoti neilgu laiku, taču, neraugoties uz to, tai ar šo valsti ir cita pietiekami cieša saikne, piemēram, tai šajā valstī ir pamata dzīvesvieta, tā tur dzīvo kopā ar savu ģimeni un veic profesionālo darbību.

69. Attiecībā uz Volcenburga situāciju es uzskatu, ka viņu var uzskatīt par Nīderlandes rezidentu Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta nozīmē, jo brīdī, kad Nīderlandes iestādes attiecībā uz viņu saņēma Eiropas apcietināšanas orderi, viņa pamata dzīvesvieta jau nedaudz vairāk nekā gadu bija šajā valstī, viņš tajā dzīvoja kopā ar savu laulāto un Nīderlandē veica profesionālo darbību.

20 — Skat. it īpaši Ministru komitejas 1987. gada 12. februāra Ieteikumu dalībvalstīm Nr. R (87) 3 par Eiropas cietumu noteikumiem, kas aizstāts ar 2006. gada 11. janvāra Ieteikumu Rec(2006)2. Skat. arī Eiropas Padomes 1983. gada 21. marta Konvenciju par notiesāto personu nodošanu soda izciešanai. Socializācijas funkcija ir minēta arī Eiropas Parlamenta 1997. gada Rezolūcijā par cilvēktiesību ievērošanu Eiropas Savienībā (OV 1999, C 98, 279. lpp.), kurā šī iestāde atgādināja, ka sodam ir labošanas un resocializācijas funkcija un ka šajā ziņā mērķis ir ieslodzītās personas cilvēciskā un sociālā reintegrācija (78. punkts).

21 — Ieteikums Nr. R (87) 3 (65. punkts c) apakšpunkts, 70.1. un 88. punkts), kā arī Rec(2006)2 (24., 103. un 107. punkts)

70. Ņemot vērā šos apsvērumus, es ierosinu atbildēt, ka, lai noteiktu, vai saskaņā ar Eiropas apcietināšanas orderi pieprasītā persona paliek izpildes dalībvalstī vai ir tās rezidents Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta nozīmē, šīs personas uzturēšanās ilgumam izpildes dalībvalstī ir jābūt pietiekamam, lai konstatētu, ka, ņemot vērā pārējos objektīvos apstākļus, kas

raksturo šīs personas konkrēto situāciju, šai personai ir tāda saikne ar izpildes dalībvalsti, kas liek domāt, ka brīvības atņemšanas soda izpilde šajā valstī veicinās tās reintegrāciju.

pēc savas ierašanās Vācijā nebija nodarbināts un iztikas līdzekļus galvenokārt guva, izdarot pārkāpumus²².

B — *Par iespēju Pamatlēmuma 4. panta 6. punktā paredzētā neizpildes pamata piemērošanai izvirzīt tādu papildu administratīvo nosacījumu kā beztermiņa uzturēšanās atļaujas esamība*

71. Ar savu trešo prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Pamatlēmuma 4. panta 6. punkts ir interpretējams tādējādi, ka tajā paredzētā neizpildes pamata piemērošanai var izvirzīt tādu papildu administratīvo nosacījumu kā beztermiņa uzturēšanās atļaujas esamība.

72. Iepriekš minētajā spriedumā lietā *Kozłowski* jau ir sniegta norāde par to, kā atbildēt uz šo jautājumu. Minētajā spriedumā Tiesa pauda savu nostāju jautājumā par to, vai var uzskatīt, ka pieprasītā persona “paliek” izpildes dalībvalstī vai ir tās “rezidents”, ja tā tajā nav uzturējies saskaņā ar valsts tiesību aktiem par ārvalstnieku iebraukšanu un uzturēšanos. *Oberlandesgericht Stuttgart* [Štutgartes Augstākā tiesa] šo jautājumu uzdeva tāpēc, ka Kozlovskis vairāk nekā trīs mēnešus

73. Tiesa uzskata, ka šis apstāklis pats par sevi neizslēdz iespēju, ka tiek uzskatīts, ka pieprasītā persona paliek izpildes dalībvalstī, tomēr tas var būt nozīmīgs apstāklis, nosakot, vai šis nosacījums ir izpildīts.

74. No šiem apstākļiem izriet, ka, lai atbildētu uz izskatāmo jautājumu, kā norāda pati iesniedzējtiesa, sākumpunkts ir tas, ka citas dalībvalsts pilsoņa uzturēšanās tiesību pamats izpildes dalībvalstī ir EKL 18. pants vai, attiecīgā gadījumā, saimnieciskās darbības veikšana saskaņā ar kādu no EK līgumā paredzētajām aprites brīvībām un ka šī valsts minētās tiesības var apšaubīt tikai apstākļos, kas atbilst Kopienu tiesībām.

75. Saskaņā ar EKL 17. panta 1. punktu ikvienu persona, kam ir kādas dalībvalsts pilsonība, ir Savienības pilsonis, un saskaņā ar EKL 18. panta 1. punktu ikvienam Savienības pilsonim ir tiesības brīvi pārvietoties un

22 — Jāatgādina, ka saskaņā ar Direktīvas 2004/38/EK 7. panta 1. punkta b) apakšpunktu, ja Eiropas Savienības pilsonis kādas dalībvalsts teritorijā uzturas ilgāk nekā trīs mēnešus, šai dalībvalstij ir tiesības izvirzīt nosacījumu, ka šā pilsoņa līdzekļiem jābūt pietiekamiem viņam pašam un viņa ģimenes locekļiem, lai nekļūtu par uzņēmējas dalībvalsts sociālās palīdzības sistēmas slogu.

dzīvot dalībvalstīs, ievērojot EK līgumā noteiktos ierobežojumus un nosacījumus, kā arī tā īstenošanai paredzētos pasākumus. Tāpat ir noteikts, ka Eiropas Savienības pilsoņa statuss ir ikviena dalībvalsts pilsoņa pamatstatuss un ka līdz ar EK līgumā garantētajām tiesībām veikt saimniecisko darbību brīvi izraudzītā dalībvalstī pašnodarbinātas personas vai darba ņēmēja statusā — ir arī tiesības uzturēties šajā valstī.

76. Kā iesniedzējtiesa pati to ir norādījusi, šīs uzturēšanās tiesības nav atkarīgas no tāda administratīva nosacījuma kā beztermiņa uzturēšanās atļaujas esamība. Šāda nosacījuma nav ne EK līgumā paredzētajos nosacījumos, ne Direktīvā 2004/38/EK iekļautajos nosacījumos, turpretī ir paredzēts, ka tad, ja uzturēšanās ilgums pārsniedz trīs mēnešus, jābūt pietiekamiem līdzekļiem, un ir noteikts pienākums neapdraudēt uzņēmējas dalībvalsts sabiedrisko kārtību un valsts drošību, kam bija nozīme, pieņemot spriedumu iepriekš minētajā lietā *Kozłowski*.

77. Beztermiņa uzturēšanās atļaujas esamība nav minēta arī Pamatlēmuma 4. panta 6. punktā paredzētā neizpildes pamata piemērošanas nosacījumu vidū.

78. No tā izriet, ka šādas atļaujas neesamība neizslēdz šā neizpildes pamata piemērošanu

un nav arī nozīmīgs apstāklis, kuru varētu ņemt vērā šā pamata piemērošanā.

79. Ņemot vērā šos apsvērumus, es ierosinu uz trešo jautājumu atbildēt tā, ka Pamatlēmuma 4. panta 6. punkts ir interpretējams tādējādi, ka tajā paredzētā neizpildes pamata piemērošanai nedrīkst izvirzīt tādu papildu administratīvo nosacījumu kā beztermiņa uzturēšanās atļaujas esamība.

80. Papildus vēl os norādīt, ka Nīderlandes tiesībās šā neizpildes pamata piemērošanai ir izvirzīti vēl divi papildu nosacījumi. Vēl ir nepieciešams, pirmkārt, lai pret pieprasīto personu Nīderlandē būtu iespējams veikt kriminālvajāšanu par nodarījumiem, kas ir Eiropas apcietināšanas ordera pamatā, un, otrkārt, lai attiecībā uz šo personu būtu paredzams, ka pēc šīs personas nodošanas tai piemērotā soda vai piespiedu līdzekļa dēļ tā nezaudēs tiesības uzturēties šajā dalībvalstī.

81. Iesniedzējtiesa neuzdeva Tiesai jautājumu par šo nosacījumu atbilstību Pamatlēmumam, jo tā konstatēja, ka konkrētajā lietā šie nosacījumi ir izpildīti. Neraugoties uz to, es norādišu, ka pirmais no šiem nosacījumiem, saskaņā ar kuru pret pieprasīto personu

izpildes dalībvalstī jābūt iespējai veikt kriminālvajāšanu par nodarījumiem, par kuriem piespriests sods, kas ir Eiropas apcietināšanas ordera pamatā, manuprāt, neatbilst Pamatlēmumam.

82. No vienas puses, vienīgie Pamatlēmuma 4. panta 6. punktā paredzētie piemērošanas nosacījumi ir, pirmkārt, tas, ka pieprasītajai personai ir jābūt izpildes dalībvalsts pilsonim, jāpaliek tajā vai jābūt tās rezidentam, un, otrkārt, ka šī valsts apņemas izpildīt spriedumu vai piespiedu līdzekli saskaņā ar tās tiesību aktiem. Turklāt, kā norādīts iepriekš, Tiesa ir lēmusi, ka jēdzieni “paliek” un “ir rezidents” visās dalībvalstīs ir jāinterpretē vienādi. No šīs analīzes par jēdzieniem, kuri minēti kā nosacījumi Pamatlēmuma 4. panta 6. punktā paredzētā neizpildes pamata piemērošanai, manuprāt, izriet, ka atsevišķa dalībvalsts nevar šai piemērošanai izvirzīt papildu nosacījumus, kas nav paredzēti minētajā tiesību normā.

83. No otras puses, attiecīgais papildu nosacījums nav attaisnojams, ņemot vērā Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta mērķi panākt pieprasītās personas reintegrāciju. *A priori* nav nekādas saiknes starp nodarījuma izdarīšanas vietu un vietu, kurā ir personas interešu centrs un kurā šīs personas ieslodzījumam līdz ar to ir lielākās izredzes veicināt tās reintegrāciju.

84. Otrais nosacījums, saskaņā ar kuru pieprasītā persona nedrīkst zaudēt savas tiesības uzturēties izpildes dalībvalstī, šķiet atbilstīgs Pamatlēmumam, jo 4. panta 6. punkta mērķis veicināt reintegrāciju netieši paredz, ka pieprasītajai personai ir jābūt iespējai turpināt uzturēties šajā valstī, un Eiropas Savienības pilsoņa tiesības uzturēties dalībvalstī, kas nav viņa pilsonības valsts, nav beznosacījuma tiesības.

85. Es tikai atgādināšu, ka gadījumā, ja pēc nodarījuma izdarīšanas kādā no dalībvalstīm Eiropas Savienības pilsonim var atņemt tiesības uzturēties šajā valstī, šī tiesību atņemšana var notikt vienīgi ar lēmumu par izraidīšanu saskaņā ar ļoti ierobežojošiem nosacījumiem, kas paredzēti Direktīvas 2004/38/EK 27.–33. pantā.

86. Tātad šādu lēmumu var pieņemt vienīgi ārkārtas apstākļos, proti, ja attiecīgās personas rīcība rada faktiskus, attiecīgajā brīdī esošus un pietiekami nopietnus draudus, kas skar kādu no sabiedrības pamatinteresēm. Turklāt uzņēmējai dalībvalstij, pirms tā pieņem lēmumu par izraidīšanu sabiedriskās kārtības vai valsts drošības dēļ, ir jāņem vērā tādi apsvērumi kā, piemēram, tas, cik ilgi attiecīgais indivīds ir uzturējies tās teritorijā, viņa/ viņas vecums, veselības stāvoklis, ģimenes un ekonomiskais stāvoklis, sociālā un kulturālā integrācija šajā valstī, kā arī tas, cik stipras saiknes viņu vieno ar izcelsmes valsti.

C — Starpsecinājums

87. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, attiecībā uz tādu pieprasīto personu, kas atrodas Volcenburga situācijā, būtu jābūt iespējai uzskatīt, ka tā paliek Nīderlandē vai ir tās rezidente Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta nozīmē, un tādējādi uz to attiecināt minētajā tiesību normā paredzēto neizpildes pamatu.

88. Kā izriet no iepriekš minētā sprieduma lietā *Pupino* un kā to ir atgādinājusi iesniedzējtiesa, valstu tiesām saskaņā ar atbilstīgas interpretācijas principu valsts tiesības jāinterpretē, cik vien iespējams ņemot vērā pamatlēmuma tekstu un mērķi, lai tādējādi sasniegtu tajā paredzēto rezultātu²³. Tomēr šis pienākums beidzas, ja valsts tiesības nav iespējams interpretēt atbilstoši pamatlēmumam, jo atbilstīgas interpretācijas princips nevar būt pamats *contra legem* interpretācijai²⁴.

89. 2004. gada 5. oktobra spriedumā apvienotajās lietās no C-397/01 līdz C-403/01 *Pfeiffer* u.c.²⁵ Tiesa tomēr ir norādījusi, kādā veidā šo šķērslī var pārvarēt, izmantojot līdzvērtības principu. Tiesa atzina, ka, ja valsts tiesības, piemērojot tajās atzītās interpretācijas metodes, ļauj dažos apstākļos interpretēt kādu valsts tiesību normu tādā veidā, ka

kolīzija ar kādu citu valsts tiesību normu tiek novērsta vai arī tiek ierobežota šīs normas piemērošanas joma, to piemērojot tikai tādā mērā, kas ir saderīgs ar citu normu, tiesai ir pienākums izmantot tādas pašas metodes, lai sasniegtu attiecīgajā direktīvā noteikto rezultātu²⁶. Šī atbilstīgas interpretācijas principa piemērojamības interpretācija ir attiecināma arī uz pamatlēmumiem.

90. Šajā konkrētajā lietā iesniedzējtiesa nav norādījusi, vai un kādā mērā valsts tiesībās atzītās interpretācijas metodes tai dod iespēju novērst *OLW* 6. panta un Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta kolīziju, lai attiecībā uz personu, kas atrodas tādā situācijā kā Volcenburgs, varētu tikt pieņemts nolēmums par nenodošanu un lai šī persona varētu savu sodu izciest Nīderlandē.

91. Tā nav norādījusi, kādā ziņā šajā gadījumā ir nozīme ceturtajam un piektajam jautājumam par to, vai strīdīgais valsts tiesiskais regulējums ir pretrunā EKL 12. pantā noteiktajam nediskriminācijas principam. Tomēr nevar noliegt, ka, ievērojot valsts tiesību interpretācijas metodes, iesniedzējtiesas iespējas sasniegt Pamatlēmumā paredzēto rezultātu ir atkarīgas no atbildes uz šo jautājumu. Līdz ar to nevar uzskatīt, ka

23 — Iepriekš minētais spriedums lietā *Pupino*, 43. punkts.

24 — Turpat, 47. punkts.

25 — Krājums, I-8835. lpp.

26 — 116. punkts.

ceturtajam un piektajam jautājumam, kuru pieņemamība nav apstrīdēta, acīmredzami nebūtu nozīmes risinājuma rašanā pamata prāvā, tāpēc es ierosinu Tiesai tos izskatīt.

D — Par strīdīgā regulējuma atbilstību nediskriminācijas principam

92. Ar savu ceturto un piekto prejudiciālo jautājumu iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai attiecīgais valsts tiesiskais regulējums ir saderīgs ar EKL 12. pantu, ar kuru EK līguma piemērošanas jomā ir aizliegta jebkāda diskriminācija pilsonības dēļ.

93. Tādējādi būtībā tā jautā, vai EKL 12. pants, skatīts kopā ar Pamatlēmuma 4. panta 6. punktu, nepieļauj tādu kādas dalībvalsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru konkrētās valsts pilsoņu nodošana, lai izpildītu Eiropas apcietināšanas orderi, ir jāatsaka, savukārt citu dalībvalstu pilsoņu, kuri izpildes dalībvalstī paliek vai ir tās rezidenti minētās Pamatlēmuma normas nozīmē, nodošanu var atteikt tikai tad, ja viņiem ir beztermiņa uzturēšanās atļauja.

94. Vairākas dalībvalstis, kuras ir iestājušās šajā lietā, lūdz Tiesai uz šo jautājumu atbildēt

noraidoši dažādu turpmāk konspektīvi izklāstīto iemeslu dēļ.

95. Pirmkārt, Dānijas, Vācijas un Austrijas valdības uzskata, ka ar Pamatlēmuma 4. pantu dalībvalstīm ir piešķirtas tiesības lemt, ka nodošanu var atteikt minētajā tiesību normā paredzētajos gadījumos, taču šīm valstīm nav pienākuma transponēt šos gadījumus valsts tiesībās. Tādējādi tām esot plaša rīcības brīvība, lemjot par minētā akta 4. panta 6. punktā paredzētā neizpildes pamata īstenošanu, un līdz ar to tās esot tiesīgas minētā pamata piemērošanai izvirzīt atšķirīgus nosacījumus attiecīgi savas valsts pilsoņiem un pārējo dalībvalstu pilsoņiem.

96. Otrkārt, Nīderlandes valdība uzskata, ka šis tiesiskais regulējums nav vērtējams, ņemot vērā EKL 12. pantu, jo tas ietilpst nevis EK līguma jomā, bet attiecas uz policijas un tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās. Turklāt uz apstākļiem, kādos atrodas Volcenburgs, EK līgums neattiecoties, jo šo personu 2006. gada 1. augustā aizturēja, pamatojoties uz Šengenas Informācijas sistēmas ziņojumu, lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu.

97. Treškārt, dalībvalstij esot tiesības aizliegt savu pilsoņu nodošanu. Austrijas valdība uzskata, ka šāds aizliegums atbilst Pamatlēm-

muma 4. panta 6. punktam un 5. panta 3. punktam, kuros esot neapstrīdami pieņemts, ka starp izpildes dalībvalsts pilsoņiem un šo valsti pastāv cieša saikne.

Eiropas Savienības pilsoņu kategorijām ir ciešāka saikne ar izpildes dalībvalsti.

98. Turklāt aizliegums valstij izdot savus pilsoņus esot minēts Protokola Nr. 4²⁷ 3. pantā. Tas turklāt esot pamatprincips, kas piemērots citos aktos, kuri pieņemti saskaņā ar LES VI sadaļu par policijas un tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās²⁸.

99. Tāpat Tiesa vairākos spriedumos esot atzinusi, ka dalībvalsts attiecībā uz saviem pilsoņiem drīkst veikt atšķirīgus pasākumus salīdzinājumā ar pārējo dalībvalstu pilsoņiem, ja šāda atšķirīga attieksme ir objektīvi pamatojama²⁹. Tāds valsts tiesiskais regulējums kā šajā konkrētajā lietā, saskaņā ar kuru konkrētās valsts pilsoņu nodošana tiek atteikta un attiecībā uz pārējo dalībvalstu pilsoņiem šis atteikums ir piemērojams tikai tad, ja viņiem ir beztermiņa uzturēšanās atļauja, esot objektīvi pamatots, jo šim divām

100. Turklāt, pieņemot Pamatlēmuma 5. panta 3. punktu, Eiropas Savienības likumdevējs esot lēmis, ka tās pilsoņiem, kuri ir izpildes dalībvalsts rezidenti, nav jāpiemēro tāda pati attieksme kā pret tiem, kuri paliek šajā valstī, bet kuru dzīvesvieta nav tajā.

1) Par dalībvalstu izvēles iespējām netransponēt Pamatlēmuma 4. panta 6. punktu un to rīcības brīvību transponēšanas gadījumā

101. Šajā lietā izskatāmajā valsts tiesiskajā regulējumā paredzētā atšķirīgā attieksme, man šķiet, nevar tikt attaisnota ar dalībvalstu rīcības brīvību Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta transponēšanā turpmāk izklāstīto iemeslu dēļ.

102. Es uzskatu, ka Pamatlēmuma 4. panta 6. punktā paredzētā neizpildes pamata ieteikšana valsts tiesībās nav dalībvalstu brīva izvēle, bet gan ir obligāta. Pakārtoti, pat pieņemot, ka šī transponēšana nav obligāta,

27 — Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 1963. gada 16. septembra protokols Nr. 4, kurš nodrošina zināmas tiesības un brīvības, kuras nav iekļautas konvencijā un tās Pirmajā protokolā, ar grozījumiem, kas izdarīti ar Pirmo protokolu (turpmāk tekstā — "Protokols Nr. 4").

28 — Dānijas valdība konkrēti min 5. pantu Padomes 2002. gada 28. novembra Pamatlēmumā 2002/946/TI par krimināl-tiesiskās sistēmas stiprināšanu, lai novērstu neatļautas iecelšanas, tranzīta un uzturēšanās atbalstīšanu (OV L 328, 1. lpp.).

29 — Dānijas valdība min 1997. gada 23. janvāra spriedumu lietā C-29/95 *Pastors* un *Trans-Cap* (*Recueil*, I-285. lpp.), kā arī 2004. gada 29. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās C-482/01 un C-493/01 *Orfanopoulos* un *Oliveri* (*Recueil*, I-5257. lpp.).

dalībvalsts nedrīkst veikt tādu pasākumu, kas ietver diskrimināciju pēc pilsonības.

telpa, lai aprītes brīvības netiktu izmantotas, kaitējot valsts drošībai.

103. Attiecībā uz pirmo punktu, kā Tiesa to paskaidrojusi iepriekš minētajā spriedumā lietā *Kozłowski*, Pamatlēmuma 4. panta 6. punktā paredzētā neizpildes pamata mērķis ir veicināt notiesātās personas reintegrāciju. Tā kā, ja šī persona ir Eiropas Savienības pilsonis, tai ir tiesības brīvi pārvietoties un dzīvot jebkurā dalībvalstī, šīs personas reintegrācijas panākumi skar ne tikai izpildes dalībvalsti, bet arī visas pārējās dalībvalstis un tajās dzīvojošās personas.

106. Līdz ar to es uzskatu, ka Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta transponēšana katras dalībvalsts tiesībās ir nepieciešama, lai Eiropas apcietināšanas orderis nevarētu tikt izmantots tādējādi, ka tiek kavēta notiesātās personas reintegrācija, un attiecīgi netiktu skartas ikvienas dalībvalsts likumīgās intereses novērst noziedzību, kuras nodrošināšana ir minētajā tiesību normā paredzētā neizpildes pamata mērķis.

104. Tādu pašu analīzi var veikt attiecībā uz trešo valstu pilsoņiem. Ņemot vērā, ka Šengenas zonā ir atcelta kontrole uz iekšējām robežām, šie pilsoņi var brīvi pārvietoties šajā zonā. Viņi var arī pārvietoties un dzīvot visā Eiropas Savienības teritorijā kādas dalībvalsts pilsoņa ģimenes locekļa statusā.

107. Tāpēc tāpat kā Komisija es uzskatu, ka Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta sākums, proti, "izpildes tiesu iestāde var atteikt Eiropas apcietināšanas ordera izpildīšanu", ir jāinterpretē tādējādi, ka izpildes tiesu iestādei saskaņā ar valsts tiesībām ir jābūt iespējai atteikt nodošanu, ja ir izpildīti minētajā tiesību normā norādītie nosacījumi. Šo analīzi, manuprāt, apstiprina Padomes Pamatlēmums 2008/909/TI³⁰, kura mērķis ir sekmēt brīvības atņemšanas sodu izpildi valstī, kur šī izpilde var palielināt notiesātās personas reintegrācijas iespējas.

105. No tā izriet, ka līdz ar robežu atvēršanu dalībvalstis ir kļuvušas solidāri atbildīgas par cīņu pret noziedzību. Tieši tas ir iemesls, kāpēc bija jāizveido Eiropas krimināltiesību

30 — 2008. gada 27. novembra pamatlēmums par savstarpējas atzišanas principa piemērošanu attiecībā uz spriedumiem krimināllietās, ar kuriem piespriesti brīvības atņemšanas sodi vai ar brīvības atņemšanu saistīti pasākumi, lai tos izpildītu Eiropas Savienībā (OV L 327, 27. lpp.).

108. Attiecībā uz otro punktu — pat pieņemot, ka dalībvalstis var brīvi izvēlēties transponēt vai netransponēt Pamatlēmuma 4. panta 6. punktu, šādas transponēšanas gadījumā tās nedrīkst neievērot nediskriminācijas principu.

2) Par nediskriminācijas principa piemērošanu

109. Protams, Pamatlēmums tika pieņemts, pamatojoties uz Līgumu par ES, nevis uz EK līgumu. Tāpat ir tiesa, ka pilsonības tiesības joprojām ir dalībvalstu suverēnā kompetencē un Kopienas tiesību mērķis nav likvidēt jebkādu dalībvalstu tiesībās paredzētu atšķirīgu attieksmi pret konkrētās valsts pilsoņiem salīdzinājumā ar pārējiem Eiropas Savienības pilsoņiem. Tātad nav paredzēts, ka dalībvalsts un ikviens tās pilsoņa savstarpējie pienākumi un tiesības būtu sistemātiski jāattiecinā uz ikvienu pārējo dalībvalstu pilsoni³¹.

110. Tomēr no šīs premissas nevar secināt, ka attiecībā uz tiesību normām, ko dalībvalsts pieņēmusi Līguma par ES jomā ietilpstoša akta istenošanai, nav piemērojama nekāda likumīguma kontrole, ņemot vērā nediskriminācijas principu.

31 — Starp citu, par īpašo saikni, kas pastāv starp katru dalībvalsti un tās pilsoņiem, ir atgādināts EKL 17. panta 1. punktā, saskaņā ar kuru Savienības pilsonība papildina, nevis aizstāj valsts pilsonību.

111. Pirmkārt, no judikatūras izriet, ka personas, kuras ir izmantojušas kādu no EK līgumā garantētajām aprites brīvībām, ir tiesīgas atsaukties uz EKL 12. pantu. Aprites brīvības izmantošana nodrošina minētā panta piemērošanai nepieciešamo saikni ar Kopienas tiesībām³². Līdz ar to kādas dalībvalsts tiesiskā regulējuma atbilstība minētajam pantam var tikt pārbaudīta, ja šis regulējums ir piemērojams personai, kura ir izmantojusi kādu no aprites brīvībām, pat ja šis regulējums ietilpst rezervētās kompetences jomā³³.

112. Tādējādi iepriekš minētajā spriedumā lietā *Cowan* Tiesa atzina, ka Apvienotās Karalistes pilsonim, kuram bija uzbrukts tūrisma brauciena laikā Francijā, ir tiesības atsaukties uz nediskriminācijas principu attiecībā uz Francijas tiesībām par atlīdzinājumu nodarījumos cietušajiem, kaut arī šis tiesības vērtējamas kā valsts kriminālprocesa normas. Tāpat iepriekš minētajā spriedumā lietā *Garcia Avello* tika lemts, ka bērni ar Spānijas pilsonību, kuri likumīgi dzīvo Beļģijā kā Eiropas Savienības pilsoņi, var atsaukties uz to pašu principu attiecībā uz Beļģijas tiesību normām par uzvārdu.

113. Šie spriedumi ir daļa no pastāvīgās judikatūras, saskaņā ar kuru dalībvalsts, izmantojot savu rezervēto kompetenci,

32 — Skat. it īpaši 1989. gada 2. februāra spriedumu lietā 186/87 *Cowan* (*Recueil*, 195. lpp., 19. punkts) un 2003. gada 2. oktobra spriedumu lietā C-148/02 *Garcia Avello* (*Recueil*, I-11613. lpp., 29. punkts). *A contrario* atzinumu skat. 2008. gada 23. septembra spriedumā lietā C-427/06 *Bartsch* (Krājums, I-7245. lpp., 25. punkts).

33 — Attiecībā uz krimināltiesību procesuālajām normām skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Cowan* un attiecībā uz normām par personas uzvārdu skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Garcia Avello*.

nedrīkst apdraudēt EK līguma normas³⁴, kuru vidū ir EKL 12. pantā noteiktais aizliegums diskriminēt pēc pilsonības. Šī judikatūra būtu vēl jo vairāk piemērojama, ja dalībvalsts īsteno tādu Eiropas Savienības tiesību aktu kā pamatlēmums, kā to apstiprina LES 47. pants, saskaņā ar kuru neviens Līguma par ES noteikums nedrīkst iespaidot EK līguma normas.

114. No tā izriet, ka Volcenburgs, kurš atrodas Nīderlandē, izmantodams EK līgumā noteiktās aprītes brīvības, kā Eiropas Savienības pilsonis vai kā saimnieciskās darbības subjekts ir tiesīgs atsaukties uz EKL 12. pantu attiecībā uz Nīderlandes tiesisko regulējumu, ar kuru ir noteikts, ar kādiem nosacījumiem uz viņu var tikt attiecināts Pamatlēmuma 4. panta 6. punktā paredzētais neizpildes pamats.

115. Otrkārt, īstenojot pamatlēmumu, dalībvalsts nedrīkst apdraudēt nediskriminācijas principu kā pamatprincipu, kas cita starpā ir iekļauts Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā — “ECTK”) 14. pantā, kā arī Nicā 2000. gada

7. decembrī izsludinātās Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 21. pantā³⁵.

116. Saskaņā ar iedibināto judikatūru dalībvalstīm, īstenojot Eiropas Savienības tiesības, kā Kopienų vispārējie tiesību principi ir jāievēro pamattiesības, ko nodrošina ECTK un kas izriet no dalībvalstu kopīgajām konstitucionālajām tradīcijām³⁶.

117. Līdz ar to nosacījumi, ar kādiem dalībvalsts īsteno Pamatlēmuma 4. panta 6. punktā paredzēto neizpildes pamatu, nevar būt imūni pret pārbaudi attiecībā uz to atbilstību nediskriminācijas principam.

3) Par diskriminācijas esamību

118. Ir skaidrs, ka attiecīgais Nīderlandes tiesiskais regulējums paredz atšķirīgu attieksmi, pamatojoties uz pilsonību. Kā to

34 — Skat. it īpaši 2006. gada 12. septembra spriedumu lietā C-196/04 *Cadbury Schweppes* un *Cadbury Schweppes Overseas* (Krājums, I-7995. lpp., 40. punkts) tiešo nodokļu jomā, kā arī 2000. gada 11. janvāra spriedumu lietā C-285/98 *Kreil (Recueil, I-69. lpp., 15. un 16. punkts)* valsts drošības jomā.

35 — OV C 364, 1. lpp. Atgādinu, ka šīs hartas 21. panta 2. punktā ir noteikts, ka, “ievērojot [EK līguma un Līguma par [ES]] piemērošanas jomu un neskarot tajos paredzētos īpašos noteikumus, ir aizliegta jebkāda diskriminācija pilsonības dēļ”.

36 — 2007. gada 3. maija spriedums lietā C-303/05 *Advocaten voor de Wereld* (Krājums, I-3633. lpp., 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

norāda Komisija, uz Nīderlandes pilsoņiem neizpildes pamats ir attiecināms obligāti un bez nosacījumiem, savukārt uz pārējo dalībvalstu pilsoņiem, kuri paliek Nīderlandē vai ir tās rezidenti Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta nozīmē, šis pamats ir attiecināms tikai tad, ja viņi atbilst papildu administratīviem nosacījumiem.

119. Atbilstoši judikatūrai nediskriminācijas princips prasa, lai līdzīgas situācijas netiktu risinātas atšķirīgi, ja vien šāda atšķirīga pieeja nav objektīvi pamatota³⁷. Turklāt šādai atšķirīgai pieejai ir jābūt vajadzīgai un samērīgai, ņemot vērā attiecīgo mērķi³⁸.

120. Vairākas dalībvalstis apgalvoja, ka tām esot tiesības sistemātiski liegt savu pilsoņu nodošanu un ka tādējādi attiecīgi šo pilsoņu un pārējo dalībvalstu pilsoņu situācija Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta īstenošanas kontekstā neesot līdzīga. Es šādai analīzei nepiekrītu turpmāk izklāstīto iemeslu dēļ.

121. Pirmkārt, es neuzskatu, ka absolūts liegums nodot izpildes dalībvalsts pilsoņus būtu saderīgs ar Pamatlēmumu.

122. No vienas puses, es konstatēju, ka izpildes dalībvalsts pilsoņa statuss Pamatlēmuma 4. panta 6. punktā ir minēts līdztekus personas, kas šajā valstī "paliek" vai ir šis valsts "rezidents", statusam, attiecībā uz kuru lēmums par nenodošanu var tikt pieņemts tikai tad, kad izpildes tiesu iestāde ir katrā gadījumā atsevišķi izvērtējusi pieprasītās personas konkrēto situāciju.

123. No otras puses, Pamatlēmuma 4. panta 6. punktā paredzētā neizpildes pamata mērķis ir palielināt pieprasītās personas izredzes reintegrēties. Minētajā tiesību normā minot izpildes dalībvalsts pilsoņa statusu, Eiropas Savienības likumdevējs pieņēma, ka šis statuss ļauj pieņemt, ka starp pieprasīto personu un izpildes dalībvalsti pastāv saikne, kura liek domāt, ka soda izpilde šajā valstī veicinās šo reintegrāciju.

124. Tomēr man nešķiet, ka dalībvalstis šo pieņēmumu varētu uzskatīt par neapstrīdamu. Kā pierādījumu tam var norādīt uz ļoti daudzveidīgajām cilvēciskajām situā-

37 — Turpat, 56. punkts un tajā minētā judikatūra.

38 — Iepriekš minētais spriedums lietā *Pastors* un *Trans-Cap*, 26. punkts.

cijām, ar kurām ik dienas jāsaskaras dalībvalstu tiesu iestādēm. Tā, piemēram, var iedomāties Nīderlandes pilsoni, kurš daudzus gadus dzīvo citā dalībvalstī, nevis Nīderlandes Karalistē, kurā viņam ir ģimene un darbs un kuru viņš pamet tikai tāpēc, lai izvairītos no pasludināta soda izpildes pirmajā minētajā valstī. Es neuzskatu, ka šādā situācijā ir iespējams neapstrīdami pieņemt, ka attiecīgās personas reintegrācija noteikti tiks labāk nodrošināta, sodu izpildot Nīderlandē.

125. Tāpēc es uzskatu, ka Pamatlēmuma 4. panta 6. punktā ietvertais reintegrācijas mērķis nevar tikt sasniegts, ja netiek individualizēts soda izpildes režīms, kas nozīmē, ka tiesai ir jāspēj izmantot visas savas tiesas pilnvaras un pilnīgu rīcības brīvību. Līdz ar to, manuprāt, ar šo mērķi nevar attaisnot, ka tiesu iestādei, kurai ir piekritība, dalībvalsts pilnībā liedz jebkādu rīcības brīvību, ja Eiropas apcietināšanas orderis attiecas uz konkrētās valsts pilsoni. Tātad tiesu iestādei būtu jābūt iespējai apmierināt lūgumu par nodošanu, ja attiecīgajai personai kā iepriekš minētajā piemērā nav citas saiknes ar izpildes dalībvalsti kā vien šīs valsts pilsonība.

126. Otrkārt, absolūts liegums nodot izpildes dalībvalsts pilsoņus, manuprāt, neatbilst Pamatlēmuma ekonomiskajiem aspektiem un mērķiem.

127. Savas valsts pilsoņu neizdošana ir tradicionāls izdošanas tiesību princips. Tas ir atzīts Parīzē 1957. gada 13. decembrī parakstītajā Eiropas Padomes dalībvalstu Eiropas Konvencijā par izdošanu, kuras 6. panta 1. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts, ka līgumslēdzējai pusei ir tiesības atteikties izdot savus pilsoņus.

128. Valsts pilsoņu neizdošanas princips ir radies, ņemot vērā valstu suverenitāti attiecībā uz to pilsoņiem, to savstarpējos pienākumus un neuzticēšanos citu valstu tiesu sistēmām. Tādējādi šā principa attaisnojumu vidū tiek minēts tāds iemesls kā valsts pienākums aizsargāt savus pilsoņus pret ārvalstu krimināltiesību sistēmas piemērošanu, ņemot vērā, ka šie pilsoņi nepārzina ne attiecīgo procedūru, ne valodu un šajā sistēmā viņiem ir grūti sevi aizstāvēt³⁹.

129. Ar Pamatlēmumu šis princips dalībvalstu vidū tiek nepārprotami atmests. Kā tas skaidri izriet no Pamatlēmuma preambulas apsvērumiem un pantiem, īpaši 31. panta, tā mērķis ir atcelt izdošanas procedūru starp dalībvalstīm un to aizstāt ar nodošanas

39 — Deen-Racsmány, Z. un Blekxtoon, R., The Decline of the Nationality Exception in European Extradition? *European Journal of Crime, Criminal Law and Criminal Justice*, 13/3 sejt., Koninklijke Brill NV, Nīderlande, 2005, 317.–363. lpp.

sistēmu, kurā izpildes tiesu iestāde var atteikt nodošanu vienīgi ar lēmumu, kas pamatots ar kādu no Pamatlēmuma 3. un 4. pantā izsmeltošiem norādītajiem neizpildes pamatiem.

130. Pamatlēmums ir pamatots ar savstarpējas atzišanas principu. Kā minēts Pamatlēmuma preambulas sestajā apsvērumā, Eiropas apcietināšanas orderis ir pirmais konkrētais pasākums, ar kuru krimināltiesību jomā īsteno savstarpējas atzišanas principu, kuru Eiropadome, kas notika 1999. gada 15. un 16. oktobrī Tampērē, raksturojusi kā tiesu iestāžu sadarbības “stūrakmeni”.

131. Saskaņā ar šo principu, ja kāda tiesu iestāde ir pieņēmusi nolēmumu atbilstoši konkrētās valsts tiesībām, šis nolēmums ir ar pilnīgu un tiešu iedarbību visā Eiropas Savienībā, tādējādi jebkuras citas dalībvalsts kompetentajām iestādēm ir jāsadarbjas tā izpildē tā, it kā nolēmumu būtu pieņēmusi šis citas valsts tiesu iestāde⁴⁰. Līdz ar to tiesas nolēmuma piemērošanas joma aptver ne tikai izsniegšanas dalībvalsts teritoriju, bet visu Eiropas Savienību.

132. No tā izriet, ka, ja vienas dalībvalsts tiesu iestāde pieprasa kādas personas nodošanu vai nu saskaņā ar galīgu spriedumu vai sakarā ar šīs personas kriminālvajāšanu, tās nolēmumam jābūt atzītam un automātiski izpildāmam visās dalībvalstīs, un vienīgie tā neizpildes pamati ir tie, kas paredzēti Pamatlēmumā. Citiem vārdiem sakot, piekrītot izveidot Eiropas tiesisko telpu un, konkrēti, Eiropas apcietināšanas ordera sistēmu, kas pamatota ar savstarpējas atzišanas principu, dalībvalstis ir atteikušās no savām suverēnajām pilnvarām liegt attiecībā uz saviem pilsoņiem pārējo dalībvalstu tiesu iestādēm veikt izmeklēšanu un piemērot sankcijas.

133. Šāda atteikšanās bija kļuvusi iespējama, jo, kā norādīts Pamatlēmuma preambulas desmitajā apsvērumā, “Eiropas apcietināšanas ordera mehānisma pamatā ir augsta dalībvalstu savstarpēja uzticība”.

134. Šī uzticība vispirms izpaudās kā dalībvalstu atteikšanās izmantot savas kriminālvajāšanas tiesības, kas ietvertas Šengenas nolīguma īstenošanas konvencijas⁴¹ 54. pantā paredzētajā *ne bis in idem* principā, saskaņā ar kuru personu, kuras sakarā vienā

40 — Šajā sakarā skat. Komisijas 2000. gada 26. jūlija Paziņojumu Padomei un Eiropas Parlamentam par galīgu nolēmumu savstarpēju atzišanu krimināltiesību jomā (COM(2000) 495, galīgā redakcija, īpaši 8. lpp.).

41 — 1985. gada 14. jūnija Konvencija starp Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdībām, Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām (OV 2000, L 239, 19. lpp.), kas parakstīta Šengēnā 1990. gada 19. jūnijā.

dalībvalsti ir pieņemts galīgs tiesas spriedums, nedrīkst par to pašu nodarījumu saukt pie atbildības citā dalībvalstī.

135. Kā Tiesa to ir uzsvērusi 2003. gada 11. februāra spriedumā apvienotajās lietās C-187/01 un C-385/01 *Gözütok un Brügge*⁴², minētais princips neatkarīgi no soda uzlikšanas kārtības noteikti pieprasa dalībvalstu savstarpēju uzticēšanos to attiecīgajām kriminālās tiesvedības sistēmām un to, lai katra no tām piekristu citās dalībvalstīs spēkā esošo krimināltiesību piemērošanai pat tad, ja tās krimināltiesību piemērošana novestu pie atšķirīga rezultāta⁴³.

136. Ši uzticēšanās izriet no vairākiem faktoriem. No vienas puses, visas dalībvalstis, izveidojot Eiropas Kopienas vai tām pievienojoties, ir pierādījušas, ka ir tiesiskas valstis, kurās tiek ievērotas pamattiesības, kas paredzētas ECTK un — kopš 2000. gada 7. decembra — Eiropas Savienības Pamattiesību hartā. Turklāt papildus tam, ka šīs valstis ir ratificējušas minēto konvenciju un ir izsludinājušas minēto hartu, tajās visās ir stingra tiesiskuma koncepcija, kā Komisija to konstatēja savā pamatlēmuma priekšlikuma paskaidrojuma raksta 1. punktā⁴⁴.

42 — *Recueil*, I-1345. lpp.

43 — 33. punkts.

44 — Padomes 2001. gada 25. septembra priekšlikums pamatlēmumam par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūram starp dalībvalstīm (COM(2001) 522, galīgā redakcija).

137. Lai gan līdz šim Eiropas Savienībā nav panākta ievērojama krimināltiesību materiālo un procesuālo normu saskaņošana, dalībvalstis ir varējušas pārliecināties, ka nosacījumos, ar kādiem notiek to pilsoņu kriminālvajāšana un notiesāšana citās dalībvalstīs, tiek ievērotas šo pilsoņu tiesības, un viņiem tiks dota pienācīga iespēja aizstāvēt sevi, neraugoties uz grūtībām saistībā ar valodu un attiecīgās procedūras nepārzināšanu.

138. No otras puses, uzticēšanās, kas katrai dalībvalstij un tās pilsoņiem nepieciešama attiecībā pret pārējo dalībvalstu tiesu sistēmām, šķiet loģisks un neizbēgams vienotā tirgus un Eiropas Savienības pilsonības izveides rezultāts.

139. Ikvienai dalībvalstij saskaņā ar EK līgumā noteiktajām aprites brīvībām ir pienākums ļaut citu dalībvalstu pilsoņiem tās teritorijā veikt saimniecisko darbību pašnodarbinātas personas vai darba ņēmēja statusā ar tādiem pašiem nosacījumiem kā šīs valsts pilsoņiem.

140. Līdz ar Eiropas Savienības pilsonības izveidošanu tika veikts nākamais solis — katrai dalībvalstij ir arī pienākums uzņemt savā teritorijā citu dalībvalstu pilsoņus, kuri vēlas tajā uzturēties, ja vien viņiem vismaz pirmos piecus gadus ir pietiekami līdzekļi un sociālā apdrošināšana. Šai dalībvalstij arī jāļauj minētajiem pilsoņiem piedalīties pašvaldību

un Eiropas Parlamenta vēlēšanās. Visbeidzot, tai ir jānodrošina savu diplomātisko vai konsulāro iestāžu piedāvātā aizsardzība ikvienam Eiropas Savienības pilsonim, kurš atrodas trešā valstī, ja tajā nav nodrošināta šā pilsoņa dalībvalsts aizsardzība.

141. Tādējādi vienotā tirgus īstenošana un Eiropas Savienības pilsonība dalībvalstīm ir pakāpeniski likusi ekonomiskajā, sociālajā un politiskajā jomā arvien vairāk un vairāk attiekties pret citu dalībvalstu pilsoņiem tāpat kā pret saviem pilsoņiem. Šie divi faktori arī dod katram pilsonim iespēju apmesties uz dzīvi vai doties strādāt brīvi izraudzītā Eiropas Savienības dalībvalstī tāpat kā ikvienam konkrētās valsts pilsonim.

142. Līdz ar to šķīta, ka ir pienācis īstais laiks šai juridiskajai struktūrai pievienot vienlīdzīgu attieksmi tiesā. Citiem vārdiem sakot, tā kā Eiropas Savienības pilsonim jebkurā dalībvalstī tagad lielā mērā ir tādas pašas tiesības kā konkrētās valsts pilsoņiem, ir taisnīgi, ka uz viņu tiek attiecināti arī visi tie paši pienākumi krimināltiesību jomā. Tas nozīmē, ka tad, ja šis pilsonis izdara nodarījumu uzņēmējā dalībvalstī, viņa kriminālvajāšanu veic šajā valstī un tiesā šis valsts tiesās tāpat kā šis valsts pilsoņus, un arī sodu viņš izcieš šajā valstī, ja vien soda izpilde viņa pašā valstī nepalielina viņa izredzes reintegrēties.

143. Kā vēl vienu papildu apstiprinājumu tam, ka ar Pamatlēmumu tiek atmests valsts pilsoņu neizdošanas princips, var minēt Pamatlēmuma 33. pantā paredzētos pārejas noteikumus attiecībā uz Austrijas Republiku, kurai tiek atļauts turpināt piemērot šo principu, kamēr nebūs grozīta tās Konstitūcija, bet vēlākais līdz 2008. gada 31. decembrim.

144. Ir tiesa, ka Pamatlēmumā 2002/946, kurš pieņemts pēc Pamatlēmuma, 5. pantā ir tiešā veidā minēts gadījums, ka dalībvalsts saskaņā ar savām tiesībām "neizdod savus pilsoņus", un paredzēts, ka šādā gadījumā attiecībā uz personu, kura tiek turēta aizdomās par minētajā tiesību aktā norādīta nodarījuma izdarīšanu citā dalībvalstī, kriminālvajāšana jāveic šīs personas pilsonības valstī saskaņā ar 1957. gada 13. decembra Eiropas Konvencijas par izdošanu 6. pantā paredzēto sistēmu. Tomēr šīs tiesību normas, kas iekļautas tiesību aktā, kura mērķis ir stiprināt noteikta veida nodarījuma novēršanu, nedrīkst būt noteicošas Pamatlēmuma interpretācijā.

145. Visbeidzot, es neuzskatu, ka tas, ka kāda dalībvalsts nodod savu pilsoni, izpildot Eiropas apcietināšanas orderi, būtu pretrunā pamattiesībām un it īpaši Protokola Nr. 4 3. panta 1. punktam, saskaņā ar kuru nevienam cilvēkam nedrīkst izraidīt no tās valsts teritorijas, kuras pilsonis viņš ir.

146. No vienas puses, nodošanu citas dalībvalsts tiesu iestādēm nevar uzskatīt par izraidīšanu minētās tiesību normas nozīmē.

147. No otras puses, Pamatlēmumā paredzētā atteikšanās no valsts pilsoņu neizdošanas principa neliedz izpildes tiesu iestādēm iespēju izmantot jebkādus līdzekļus attiecīgās personas aizsardzībai, ja izņēmuma kārtā izrādās, ka lūgums par nodošanu apdraud šīs personas pamattiesības.

148. Tādējādi, lai gan tāpat kā attiecībā uz jebkuru citu atvasināto tiesību aktu arī Pamatlēmuma spēkā esamība ir atkarīga no tā atbilstības pamattiesībām⁴⁵ un lai gan arī dalībvalstīm, istenojot Pamatlēmumu vai jebkuru citu Kopienų tiesību aktu, ir jāievēro šīs tiesības, Eiropas Savienības Padome Pamatlēmuma 1. panta 3. punktā ir īpaši norādījusi, ka minētajā lēmumā noteiktais nodošanas pienākums nekādā gadījumā nedrīkst apdraudēt LES 6. pantā noteiktās pamattiesības un principus.

45 — Starp citu, Pamatlēmuma atbilstību LES 6. pantā noteiktiem principiem saistībā ar minētā lēmuma 2. pantā paredzēto 32 nodarījumu veidu abpusējas sodāmības nosacījuma atcelšanu Tiesa pārbaudīja iepriekš minētajā spriedumā lietā *Advocaten voor de Wereld*, spriežot par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu par akta spēkā esamības novērtējumu.

149. Līdz ar to izpildes tiesu iestāde konkrētā gadījumā izņēmuma kārtā varētu atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, ja, kā norādīts Pamatlēmuma preambulas divpadsmitajā apsvērumā, “pamatojoties uz objektīviem apstākļiem, ir iemesls domāt, ka minētais apcietināšanas orderis ir izsniegts, lai veiktu personas vajāšanu vai sodīšanu tās dzimuma, rases, reliģijas, nacionālās izcelsmes, valstiskās piederības, valodas, politisko uzskatu vai seksuālās orientācijas dēļ, vai ka šīs personas stāvokli varētu pasliktināt kāda no šiem iemesliem dēļ”.

150. Turklāt jāatgādina, ka, ja kāda dalībvalsts pieņemtu krimināltiesību materiālās vai procesuālās normas, ar kurām tiek apdraudēti LES 6. pantā noteiktie principi, Padome, kā norādīts Pamatlēmuma preambulas desmitajā apsvērumā, var apturēt Pamatlēmuma īstenošanu, ievērojot LES 7. pantu.

151. Šo dažādo garantiju minēšana Pamatlēmumā, ar kuru netiek radītas tiesības, jo šīs garantijas jau ir neatņemama Kopienų tiesību sistēmas sastāvdaļa, liecina, cik ļoti Eiropas Savienības likumdevējs ir vēlējis, lai Pamatlēmumā ietvertie jauninājumi salīdzinājumā ar tradicionālo izdošanas režīmu, piemēram, atteikšanās no valsts pilsoņu neizdošanas principa nenovestu pie pamattiesību aizsardzības vājināšanās.

152. Līdz ar to dalībvalstis nevar, neapdraudot Pamatlēmuma lietderīgo iedarbību, pieņemt tādas valsts tiesību normas, ar kurām tā vai citādi tiek no jauna ieviests sistemātisks izņēmums par labu to pilsoņiem.

153. Katrā ziņā, pat ja pieņemtu, ka Pamatlēmuma 4. panta 6. punktu var interpretēt tādējādi, ka dalībvalstij ir tiesības sistemātiski liegt savu pilsoņu nodošanu, šāda interpretācija neattaisno šajā lietā izskatāmajā Nīderlandes tiesību normā paredzēto atšķirīgo attieksmi.

154. Atbilstoši Pamatlēmuma 4. panta 6. punktam citas dalībvalsts pilsonis, kurš paliek izpildes dalībvalstī vai ir tās rezidents minētās tiesību normas nozīmē, ir pielīdzināms šīs valsts pilsonim tādā ziņā, ka attiecībā uz viņu ir jābūt iespējai pieņemt lēmumu par nenodošanu un līdz ar to — iespējai izciest sodu minētajā valstī.

155. Izslēgt šo pilsoni no minētās tiesību normas piemērošanas jomas nozīmē, ka pieprasītajai personai savs sods ir obligāti jāizcieš izsniegšanas dalībvalstī neatkarīgi no šā soda ilguma un attāluma, kāds ir starp izpildes dalībvalstī un izsniegšanas dalībvalstī.

156. Šādam risinājumam var būt tādas sekas, ka notiesātajai personai kļūst praktiski neiespējami vai ļoti sarežģīti uzturēt kontaktus ar tuviniekiem, tiekoties ieslodzījuma vietā, kā arī turpināt profesionālo darbību, piemēram, izmantojot izpildāmā soda pārveidošanu daļējā brīvības atņemšanas režīmā.

157. Šāda atšķirīga attieksme šķiet acīmredzami nesamērīga, ņemot vērā situācijas atšķirības, kādas varētu pastāvēt starp izpildes dalībvalsts pilsoņiem un pārējo dalībvalstu pilsoņiem, kuri paliek izpildes dalībvalstī vai ir tās rezidenti Pamatlēmuma 4. panta 6. punkta nozīmē, ja minēto tiesību normu interpretē atbilstoši Nīderlandes valdības aizstāvētajai nostājai.

158. Līdz ar to es uzskatu, ka attiecīgais Nīderlandes tiesiskais regulējums ir pretrunā nediskriminācijas principam.

159. Ņemot vērā šos apsvērumus, es ierosinu Tiesai lemt, ka EKL 12. pants, skatīts kopā ar Pamatlēmuma 4. panta 6. punktu, nepieļauj tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru konkrētās valsts pilsoņu nodošana, lai izpildītu Eiropas apcietināšanas orderi, ir jāatsaka, savukārt citu dalībvalstu pilsoņu,

kuri paliek izpildes dalībvalstī vai ir tās rezidenti minētās Pamatlēmuma normas nozīmē, nodošanu var atteikt tikai tad, ja viņiem ir beztermiņa uzturēšanās atļauja.

V — Secinājumi

160. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, es ierosinu uz *Rechtbank Amsterdam* uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

- 1) lai noteiktu, vai saskaņā ar Eiropas apcietināšanas orderi pieprasītā persona paliek izpildes dalībvalstī vai ir tās rezidents Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 2002/584/TI par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm 4. panta 6. punkta nozīmē, šīs personas uzturēšanās ilgumam izpildes dalībvalstī ir jābūt pietiekamam, lai konstatētu, ka, ņemot vērā pārējos objektīvos apstākļus, kas raksturo šīs personas konkrēto situāciju, šai personai ir tāda saikne ar izpildes dalībvalsti, kas liek domāt, ka brīvības atņemšanas soda izpilde šajā valstī veicinās tās reintegrāciju;
- 2) Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punkts ir interpretējams tādējādi, ka tajā paredzētā neizpildes pamata piemērošanai nedrīkst izvirzīt tādu papildu administratīvo nosacījumu kā beztermiņa uzturēšanās atļaujas esamība;

- 3) EKL 12. pants, skatīts kopā ar Pamatlēmuma 2002/584 4. panta 6. punktu, nepieļauj tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru konkrētās valsts pilsoņu nodošana, lai izpildītu Eiropas apcietināšanas orderi, ir jāatsaka, savukārt citu dalībvalstu pilsoņu, kuri paliek izpildes dalībvalstī vai ir tās rezidenti minētās Pamatlēmuma 2002/584 normas nozīmē, nodošanu var atteikt tikai tad, ja viņiem ir beztermiņa uzturēšanās atļauja.